

Pd 352/2015
Pdp 876/2016

REPUBLICA SLOVENIJA
VIŠJE DELOVNO
IN SOCIALNO SODIŠČE

DELOVNO SODIŠČE V CELJU

17. 03. 2017

Prejeto dne

Umpenil

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Višje delovno in socialno sodišče je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnici in sodnik mag. Biserka Kogej Dmitrovič kot predsednica ter Silva Donko in Samo Puppis kot člana,

v individualnem delovnem sporu tožeče stranke: **PETER GOLOB**, Ulica Milana Majcna 49/a, Ljubljana, ki ga zastopa Marko Zupančič, odvetnik v Ljubljani, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA** (Ministrstvo za zunanje zadeve in Ministrstvo za okolje in prostor, Prešernova 25, Ljubljana), ki jo zastopa Državno pravobranilstvo Republike Slovenije,

zaradi **premestitve na drugo delovno mesto, preizkusa ocene dela in izplačila odškodnine zaradi diskriminacije v višini 10.000,00 EUR s pp,**

o **pritožbi tožene stranke** zoper delno sodbo Delovnega sodišča v Celju, opr. št. Pd 352/2015 z dne 23. 6. 2016,

na seji **1. marca 2017**

RAZSODILO:

- I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijani del delne sodbe sodišča prve stopnje.
- II. Stranki krijeta vsaka svoje stroške pritožbenega postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče prve stopnje je z delno sodbo v I. točki izreka razveljavilo sklep št. 100-33/2015/4 z dne 7. 5. 2015 in sklep Komisije za pritožbe iz delovnega razmerja (v nadaljevanju Komisija) št. 10051-317/2015/4 z dne 12. 8. 2015 o trajni premestitvi tožnika. V II. točki izreka je ugotovilo, da je tožnik v delovnem razmerju pri Ministrstvu za zunanje zadeve, tožena stranka pa ga je dolžna v roku 8 dni pozvati nazaj na delo. V III. točki izreka je odločilo, da bo o stroških postopka odločilo s končno odločbo.
2. Zoper I. in II. točko izreka delne sodbe se pritožuje tožena stranka zaradi bistvene kršitve določb pravnega postopka, zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter zmotne uporabe materialnega prava. Pritožbenemu sodišču predlaga, da izpodbijani del sodbe spremeni tako, da tožbeni zahtevek zavrne, tožniku pa naloži povrnitev pritožbenih stroškov, podredno pa, da izpodbijani del sodbe razveljavi in zadevo v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Navaja, da je sodišče prve stopnje zmotno uporabilo materialno pravo, ko je štelo, da pristojnost obeh ministrov kot predstojnikov za sprejetje odločitve o premestitvi tožnika pomeni, da morata izvesti, voditi ali sodelovati v celotnem postopku, ki vodi do končne odločitve. Nasprotuje stališču sodišča prve stopnje, da je sporna premestitev nezakonita že zato, ker o njej v nasprotju z določbo 3. alinee prvega odstavka 149. člena Zakona o javnih uslužbencih nista odločala predstojnika in ker tožena stranka ni predložila nobenega dokaza, da sta ministra pooblastila za odločanje o premestitvi koga od zaposlenih. Tega vprašanja sodišče prve stopnje v okviru materialnega procesnega vodstva ni odpiralo, zato je stališče sodišča o nedokazanosti za toženo stranko presenečenje. Pri načinu komunikacije in pripravi predloga za trajno premestitev tožnika je šlo za povsem običajno kadrovsko poslovanje v obeh ministrstvih, kot izhaja iz aktov o sistemizaciji delovnih mest. Postopek izbire uslužbenca za premestitev ni zakonsko formaliziran niti ni določena oblika, v kateri bi morala predstojnika sprejeti oceno, da je s

premetitvijo mogoče zagotoviti učinkovitejše oziroma smotrnejše delo organa. Tožena stranka meni, da je sodišče prve stopnje nepopolno ugotovilo odločilna dejstva, ker se ni opredelilo do izpovedbe predstojnice Ministrstva za okolje in prostor (v nadaljevanju: MOP), da je bila podana specifična delovna potreba tega ministrstva po pravniku s pravosodnim izpitom in z izkušnjami na področju mednarodnih odnosov. S tem, ko se sodišče prve stopnje ni opredelilo do bistvenih navedb tožene stranke, da je bil tožnik najprimernejši kandidat za premestitev med vsemi uslužbenci Ministrstva za zunanje zadeve (v nadaljevanju: MZZ) glede na želeno izobrazbo, znanja in izkušnje ter delovne potrebe MZZ, je kršilo določbe pravnega postopka. Sodišče prve stopnje je neutemeljeno štelo, da je v točki izbire med tremi uslužbenci MZZ prišlo do neenake obravnave oziroma do izbire na podlagi osebnih okoliščin tožnika. Tožena stranka s tožnikom ni opravila razgovora pred premetitvijo iz enega v drug organ, ker to v primeru nezainteresiranosti uslužbencev za premestitev ni bilo potrebno. Tožena stranka trdi, da bi moralo sodišče upoštevati izpovedbo generalne sekretarke MOP Mateje Omejc o tem, da je sama pregledala in preučila vse tri prejete življenjepise ter nato izbrala tožnika kot najprimernejšega kandidata. Po mnenju tožene stranke je za presojo zakonitosti premetitve bistvena dokazna ocena o tem, ali je bila objektivno utemeljena ocena tožene stranke, da je tožnik glede na svoja znanja in izkušnje, ki jih je navedel v življenjepis, primernejši kandidat od drugih dveh javnih uslužbencev. Izkuštvono neutemeljeno je po mnenju tožene stranke izhajati iz pričakovanja, da naj bi generalna sekretarka MOP več kot leto dni po premetitvi znala izpovedati o konkretnih predhodnih delovnih izkušnjah tožnika v MZZ in o njegovih konkretnih nalogah na novem delovnem mestu v MOP. Tožena stranka je izrecno prerekala vzročno zvezo med tožnikovim opozarjanjem na nepravilnosti v MZZ in njeno odločitvijo o premetitvi tožnika v MOP. Tožena stranka vztraja, da ministra nista sodelovala pri določitvi konkretnega javnega uslužbenca za premestitev. Navedba tožnika, da sta se ministra dogovorila za njegovo premestitev, ker je opozarjal na nepravilnosti dela ministra, pristojnega za zunanje zadeve, ni potrjena z nobenim dokazom. Ni dvoma, da je tožnik z načinom zasliševanja prič, zlasti pa nadrejenih oseb v ministrstvih, pustil vtis, da je z njim težko sodelovati. Sodišče prve stopnje bi moralo ugotoviti, da ni podana vzročna zveza med opozarjanjem tožnika na nepravilnosti v MZZ in sprejeto odločitvijo o njegovi premetitvi. Tožena stranka meni, da bi v primeru premetitve enega od dveh drugih uslužbencev namesto tožnika, neupravičeno diskriminirala enega od njiju. Opozarjanje tožnika na domnevne nepravilnosti v MZZ ne upravičuje njegovega privilegirane položaja pri izbiri uslužbenca za neprostovoljno premestitev, saj bi s tem v neenak položaj postavila javne uslužbenke, ki niso opozarjali na domnevne nepravilnosti. Sodišče prve stopnje ni ugotovilo, kdo je sprejel odločitev o premetitvi, kar je bistveno, če se je že postavilo na stališče, da je bil tožnik premeščen zaradi osebnih okoliščin. Odločitev za premestitev zaradi osebnih okoliščin tožnika, v nasprotju z zakonom,

lahko po naravi stvari izhaja le iz interesa konkretnih oseb in njihovega vpliva na takšno odločitev. Tožena stranka opozarja na nasprotje med obrazložitvijo sodišča, da je tožnik v posledici nezakonite premestitve še vedno v delovnem razmerju pri toženi stranki MOP, medtem ko je v izreku rzsodilo, da je še vedno v delovnem razmerju pri toženi stranki MZZ. Zahteva povračilo stroškov postopka s pritožbo.

3. V odgovoru tožnik prereka navedbe tožene stranke v pritožbi in predlaga njeno zavrnitev. Priglaša stroške odgovora na pritožbo.
4. Pritožba ni utemeljena.
5. Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijani del delne sodbe v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z določbo drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (Ur. l. RS, št. 26/1999 in nasl. - ZPP) po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb postopka, navedene v citirani določbi, in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, na katere pavšalno opozarja pritožba, niti tistih, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti. Pravilno in popolno je sodišče prve stopnje ugotovilo pravno odločilna dejstva, sprejeta odločitev pa je tudi materialnopravno pravilna.
6. V obravnavanem individualnem delovnem sporu je sodišče prve stopnje presojalo zakonitost sklepa z dne 7. 5. 2015 ter sklepa Komisije z dne 12. 8. 2015, s katerima je bil tožnik trajno premeščen iz MZZ v MOP na delovno mesto podsekretar. Sodišče prve stopnje je po izvedenem dokaznem postopku zaključilo, da je bil tožnik iz enega v drug organ premeščen primarno iz osebnih razlogov oziroma okoliščin, zato je tožbenemu zahtevku za razveljavitev navedenih sklepov, vključno z reintegracijskim zahtevkom, ugodilo. Tožena stranka v pritožbi sicer pravilno opozarja na neskladje med ugotovitvijo sodišča prve stopnje v 12. točki obrazložitve, da je tožnik v posledici nezakonite premestitve še vedno v delovnem razmerju pri toženi stranki (MOP), in izrekom izpodbijane sodbe, da je še vedno v delovnem razmerju pri toženi stranki (MZZ). Vendar pa iz celotne obrazložitve izpodbijane delne sodbe izhaja, da je prvostopenjsko sodišče v 12. točki obrazložitve namesto MZZ očitno po pomoti zapisalo MOP.
7. Pritožbeno sodišče ne soglaša s stališčem sodišča prve stopnje, da je sporna premestitev nezakonita že zato, ker o njej nista odločala predstojnika (ministra), tožena stranka pa ni predložila nobenega dokaza, s katerim bi izkazala podelitev pooblastila predstojnikov drugim zaposlenim za odločanje o premestitvi iz MZZ v MOP. Slednje med strankama v postopku pred sodiščem prve stopnje ni bilo sporno, zato takšen zaključek sodišča prve stopnje ni v skladu s pravili ZPP o trditvenem bremenu (7. in 212. člen ZPP). Tudi sicer na podlagi 4. člena Zakona o

javnih uslužbencih (Ur. l. RS, št. 56/2002 in nasl. - ZJU) v državnem organu in upravi lokalne skupnosti pravice in dolžnosti delodajalca izvršuje predstojnik. Po določbi drugega odstavka 150. člena ZJU izdata sklep o premestitvi zaradi delovnih potreb v drug organ sporazumno predstojnika obeh organov, kakor sta to pristojna ministra storila v obravnavanem primeru. Oba pa lahko v skladu s 34. členom ZJU za izvrševanje pravic in dolžnosti delodajalca pooblastita uradnika z zahtevano izobrazbo (vodjo kadrovskega poslovanja).

8. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je tožena stranka sporno premestitev utemeljevala z učinkovitejšim in smotrnejšim delovanjem drugega državnega organa (MOP). Pravilno se je pri tem oprlo na 3. točko prvega odstavka 149. člena ZJU, v skladu s katero se javni uslužbenec zaradi delovnih potreb lahko premesti na prosto uradniško delovno mesto pri drugem organu, če predstojnik oceni, da je mogoče na ta način zagotoviti učinkovitejše oziroma smotrnejše delo organa.
9. Sodna presoja premestitve javnega uslužbenca po 3. točki prvega odstavka 149. člena ZJU obsega preizkus zakonitega razloga za takšen organizacijski ukrep. V zvezi s tem je sodišče pristojno ugotavljati, ali je delodajalec v zakonitem postopku izdal sklep o premestitvi, ki je ustrezno obrazložen, ter ali je razlog za premestitev (ocena predstojnikov, da bosta s premestitvijo zagotovila učinkovito in smotrnejše delo) resničen in ne navidezen. Ocena tožene stranke o tem, na kakšen način bo z namenom kar najbolj učinkovitega dela organov po posameznih področjih razporedila razpoložljive kadrovske kapacitete, je organizacijska odločitev, ki je v izključni pristojnosti delodajalca. Tožena stranka ima zato pravico, da v primeru ugotovljenega kadrovskega primanjkljaja v določenem državnem organu ob izpolnjevanju predpisanih pogojev premesti javnega uslužbenca v ta organ. Ob ugotovitvi sodišča prve stopnje, da je kadrovski primanjkljaj na področju urejanja voda z namenom zmanjševanja zaostankov v MOP, ugotovila Vlada RS v sklepu z dne 27. 11. 2014, in izpovedbah nadrejenih oseb, ki so potrdile oceno tožene stranke v izpodbijanih sklepih, da na to področje dobijo pravnega strokovnjaka z izkušnjami na področju mednarodnih odnosov, je izpolnjen pogoj obstoja delovnih potreb organa v smislu 3. točke prvega odstavka 149. člena ZJU.¹
10. Kljub ugotovljeni delovni potrebi po premestitvi javnega uslužbenca, pa je treba upoštevati, da za delovno razmerje javnih uslužbencev ter pravice in dolžnosti iz delovnega razmerja veljajo predpisi, ki urejajo delovna razmerja in kolektivne pogodbe, kolikor ZJU ali drug poseben zakon ne določa drugače (prvi odstavek 5. člena ZJU). Določba 6. člena Zakona o delovnih razmerjih (Ur. l. RS, št. 21/2013

¹ Zaradi delovnih potreb v okviru organov državne uprave lahko sklep o premestitvi izda tudi vlada na predlog predstojnika organa, v katerem naj bi bil javni uslužbenec premeščen; pri tem je potrebno upoštevati poslovne potrebe organa, v katerem javni uslužbenec, ki naj bi bil premeščen, dela, in določiti ustrezen odložni rok za premestitev (tretji odstavek 150. člena ZJU).

in nasl. - ZDR-1), ki ureja prepoved diskriminacije, med drugim določa, da mora delodajalec delavcu v času trajanja delovnega razmerja² zagotavljati enako obravnavo ne glede na narodnost, raso ali etnično poreklo, nacionalno in socialno poreklo, spol, barvo kože, zdravstveno stanje, invalidnost, vero ali prepričanje, starost, spolno usmerjenost, družinsko stanje, članstvo v sindikatu, premoženjsko stanje ali drugo osebno okoliščino. Iz navedenega izhaja, da sta za diskriminacijo značilna dva elementa. Primarni element je neenaka obravnavo, sekundarni, ki je odvisen od obstoja primarnega, pa je nedopusten razlog neenake obravnave, ki ga predstavljajo primeroma naštetih osebne okoliščine iz prvega odstavka 6. člena ZDR-1. Iz šestega odstavka 6. člena ZDR-1 izhaja, da je delodajalec tisti, ki mora dokazati, da ni kršil načela enakega obravnavanja oziroma prepovedi diskriminacije, če delavec oziroma javni uslužbenec v primeru spora navaja dejstva, ki opravičujejo domnevo, da je bila kršena prepoved diskriminacije.

11. Kot že obrazloženo, je načeloma odločitvi delodajalca prepuščeno, da v primeru ugotovljenega kadrovskega primanjkljaja v določenem državnem organu ob izpolnjevanju predpisanih pogojev premesti javnega uslužbenca v ta organ. Če je več javnih uslužbencev, ki izpolnjujejo predpisane pogoje za premestitev na ustrezno delovno mesto in so ga sposobni opravljati, ter je izkazana delovna potreba po premeščanju le za enega, posebni kriteriji za izbiro uslužbenca, ki mu bo izdan sklep o premestitvi, niso predpisani. Delodajalec lahko izbere javnega uslužbenca po svoji presoji, ki pa ne sme biti diskriminatorna.³
12. Tožnik je že v pritožbi zoper izpodbijani sklep z dne 7. 5. 2015, nato pa še med postopkom pred sodiščem prve stopnje povsem določno zatrjeval, da je šlo za fiktivno premestitev iz MZZ v MOP zaradi njegovega sindikalnega delovanja, oziroma da je bil s premestitvijo iz enega v drug državni organ diskriminiran zaradi članstva v Sindikatu slovenskih diplomatov in sodelovanja pri aktivnostih (izvršnega odbora) sindikata ter opozarjanja na nepravilnosti v ministrstvu, pristojnem za zunanje zadeve. Tožena stranka je nasprotno v sodnem postopku zatrjevala in dokazovala, da je generalna sekretarka MOP med tremi uslužbenci po preučitvi njihovih življenjepisov izbrala tožnika kot najprimernejšega kandidata na podlagi kriterija znanja in delovnih izkušenj. Sodišče prve stopnje je na podlagi izvedenih dokazov zaključilo, da je pri izbiri med tremi uslužbenci MZZ prišlo do neenake obravnave in da je bil tožnik premeščen na podlagi osebnih okoliščin.

2 ZJU v 152. členu določa, da v primeru premestitve iz enega v drug organ pri istem delodajalcu delovno razmerje ne preneha.

3 Že sama premestitev na drugo delovno mesto oziroma v drug organ, s katero javni uslužbenec ne soglaša, zanj pomeni manj ugodno obravnavanje.

13. Članstvo v sindikatu in sodelovanje v sindikalnih aktivnostih je osebna okoliščina, zaradi katere delodajalec delavca ne sme neenako obravnavati.⁴ Dokazno breme, da ta okoliščina ni bila razlog za izbiro tožnika kot javnega uslužbenca, ki bo trajno premeščen, je bilo ob jasnih in določnih navedbah tožnika na toženi stranki.
14. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je ministrica, pristojna za okolje in prostor, dne 13. 3. 2015 po elektronski pošti naslovila poziv na ministra, pristojnega za zunanje zadeve, naj preveri možnosti za premestitev uslužbencev v ta organ, kjer nujno potrebujejo pravnega strokovnjaka, po možnosti z opravljenim pravosodnim izpitom, za vodenje najzahtevnejših upravnih postopkov in z izkušnjami na področju mednarodnih odnosov. Po prejetem pozivu naj bi končni seznam, po izpovedi nadrejenih oseb, zaposlenih na MZZ, vseboval imena treh javnih uslužbencev (Roberta Golobinka, Marka Sotlarja in tožnika), vendar takšen seznam ni bil nikoli predložen MOP. Iz odgovora sekretariata MOP na poizvedbo zagovornika načela enakosti z dne 23. 11. 2015 v zadevi obravnavanja tožnikove pobude zaradi varstva pred diskriminacijo ter zapisnika o opravljenem inšpekcijskem pregledu RS, Ministrstva za javno upravo, Inšpektorata za javni sektor, z dne 16. 12. 2015, izhaja, da je MZZ kot edinega kandidata za premestitev MOP ponudilo tožnika. V zvezi s tem je vodja službe za kadrovske zadeve pri MOP pojasnila, da je MOP razpolagalo zgolj s tožnikovim življenjepisom, medtem ko življenjepisov drugih kandidatov ni prejelo. Enak zaključek vsebuje odgovor generalne sekretarke MOP na poizvedbo zagovornika načela enakosti, v katerem je pojasnila, da je MZZ na podlagi poziva MOP ugotovilo, da tožnik izpolnjuje vse zahtevane pogoje. Predlog MZZ o premestitvi najustreznjšega kandidata je bil nato posredovan na MOP, ki je bil pripravljen sprejeti predlagano premestitev zaradi kadrovske podhranjenosti. Generalna sekretarka MOP je dodala, da ocene kandidatov z vidika strokovne usposobljenosti ne more podajati, in poudarila, da je ves čas tekel dogovor zgolj in samo o premestitvi tožnika.
15. Upošteva 8. člen ZPP, po katerem odloči sodišče po svojem prepričanju na podlagi vestne in skrbne presoje vsakega dokaza posebej in vseh dokazov skupaj ter na podlagi uspeha celotnega postopka, katera dejstva šteje za dokazana, je sodišče prve stopnje pravilno kot neverodostojno ocenilo izpovedbo generalne sekretarke MOP Mateje Omejc, ki je v nasprotju z listinami in lastnimi pisnimi pojasnili, izjavila, da naj bi sama pregledala in preučila vse tri prejete življenjepise, od katerih naj bi tožnikov izstopal. Generalna sekretarka MOP,

4 Tudi iz določbe 4. člena Konvencije Mednarodne organizacije dela - MOD št. 151 o varstvu pravice do organiziranja in postopkih za določitev pogojev zaposlitve v javnem sektorju, 1978 (Ur. l. RS - Mednarodne pogodbe, št. 10/10) izhaja varstvo javnih uslužbencev pred diskriminacijo zaradi včlanjevanja v sindikate ali sindikalnega delovanja. To varstvo se zlasti nanaša na dejanja, katerih namen je med drugim, da se javni uslužbenec odpusti ali se mu drugače škodi zato, ker je član organizacije javnih uslužbencev ali se udeležuje njenih običajnih dejavnosti. ZJU v prvem odstavku 18. člena določa, da imajo javni uslužbenci pravico do sindikalnega združevanja in sindikalnega delovanja.

zaslišana kot priča, ni prepričljivo pojasnila, katere tožnikove izkušnje na področju mednarodnih odnosov so se izkazale kot poglavitna prednost pri opravljanju nalog na MOP niti ni podrobneje poznala njegovih predvidenih nalog. Svoj predlog o izbiri tožnika med tremi kandidati naj bi predstavila na sestanku obeh ministrstev v aprilu 2015. O tem srečanju sta izpovedala tudi generalni sekretar MZZ in vodja kadrovske službe na tem ministrstvu, vendar pa iz njunih izpovedb izhaja, da se je tudi na sestanku razpravljalo izključno samo o tožnikovi premestitvi.

16. Po izvedbi vseh dokazov je sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da je bil zgolj tožnikov življenjepis posredovan na MOP, ki v nasprotju z zatrjevanjem tožene stranke ni opravilo izbire najustrežnejšega kandidata. V potrditev takšnega zaključka je sodišče izpostavilo tudi elektronsko sporočilo vodje kadrovske službe MZZ, s katerim ta v odgovor uslužbenki MOP posreduje popravke in dopolnitev osnutka obrazložitve sklepa o premestitvi tožnika in „pošilja nazaj osnutek z nekaj manjšimi popravki in dopolnitvijo obrazložitve, kako smo prišli do izbranega kandidata“ ter da „zato pošilja tudi tabelo s podatki o javnih uslužbencih na MZZ, ki izpolnjujejo kriterije, če bo kdaj potrebno razlagati, zakaj je bil izbran ravno tožnik“. S tožnikom pred sporno premestitvijo ni bil opravljen razgovor. Da so pri odločitvi MZZ o trajni premestitvi tožnika pripomogle osebne okoliščine, je sodišče prve stopnje zaključilo tudi na podlagi izjave ministra, pristojnega za zunanje zadeve, dane v medijih, „da tožnik ne dela nič, dela samo zgago in da je to problem naše državne uprave, ter se ob tem vprašal, zakaj ne moremo odpustiti ljudi, ki nič ne delajo, oziroma delajo samo zgago in blatijo druge ljudi“. Pritožbeno sodišče le še dodaja, da je z izpodbijano premestitvijo iz MZZ v MOP tožnik postavljen v situacijo, ko mu je *de facto* prenehalo članstvo v Sindikatu slovenskih diplomatov, saj je po določbah statuta članstvo vezano na status kariernega diplomata, zaposlenega v MZZ.
17. Ob trditvi tožnika, da ga je tožena stranka med uslužbenci MZZ izbrala in ga premestila zato, ker je bil član sindikata ter je aktivno sodeloval v organu sindikata, je bila tožena stranka glede na dokazno breme iz šestega odstavka 6. člena ZDR-1 dolžna dokazati, da ta okoliščina ni bila razlog za izbiro oziroma izbiro upravičiti na drugih kriterijih. Glede na obrnjeno dokazno breme bi morala tožena stranka dokazati, da je bila izbira med tremi javnimi uslužbenci MZZ dejansko opravljena in da je bila objektivna. Ker dokaznemu bremenu glede na prepričljivo dokazno oceno sodišča prve stopnje ni zadostila, je treba šteti tožnikovo zatrjevanje o diskriminatornem razlogu za resnično. Zato je sodišče prve stopnje pravilno presodilo, da je bila trajna premestitev tožnika iz enega v drug organ nezakonita.

18. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da niso podani niti uveljavljani pritožbeni razlogi niti razlogi, na katere je dolžno paziti po uradni dolžnosti. Zato je bilo treba pritožbo zavrniti ter potrditi izpodbijani del delne sodbe sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).
19. Odločitev o stroških pritožbenega postopka temelji na določbi prvega odstavka 165. člena ZPP. Tožena stranka s pritožbo ni uspela, zato sama krije svoje stroške pritožbe skladno s prvim odstavkom 165. člena ter 154. členom ZPP. Odgovor na pritožbo ni bistveno prispeval k razjasnitvi zadeve, zato stroške te vloge krije tožnik skladno s 155. členom ZPP.

Ljubljana, 1. marec 2017

Predsednica senata:

mag. Biserka Kogej Dmitrovič

SODNIK:
Pravilnost odpravka potrjuje
Vodja pisarne pri oddelku